

Flytning til Århus og nyt samarbejde

Israelsmissionens arbejde i Danmark i 2010 har fulgt de linjer, der er lagt i de foregående år. Og dog: Landsstyret har foretaget en vidtrækkende beslutning, nemlig den, at sekretariatet flyttes fra Christiansfeldt til Århus ved årsskiftet 2011-12, og et nyt samarbejde indledes. Hermed begynder et nyt kapitel i Israelsmissionens historie.

Projektskitse af den nye bygning. Går alt efter planen, bliver det første spadestik til det nye byggeri taget den 2. maj. Tidspunktet meddeles på www.israel.dk.

Kai Kjær-Hansen

I min årsberetning sidste år gav jeg en udførlig redegørelse for forskellige planer i forbindelse med, at Mission Afrika havde opsagt samarbejdsaftalen mellem dem og de tre andre selskaber i Ydre Missions Hus i Christiansfeldt, nemlig Brødreminighedens Danske Mission (BDM), Dansk Ethioper Mission (DEM) og Israelsmissionen (DIM).

Hvordan er det gået i denne sag?

Hus, fællesskab og samarbejde

Den 27. august samledes bestyrelserne for MF, DEM og DIM og besluttede i fællesskab at bygge et kontorhus på MF's matrikel i Århus. Ved det møde sagde jeg på landsstyrets vegne følgende:

"Vi har brug for andre, men mener også, at vi kan tilføre fællesskabet noget. Fastholdes nemlig mission over for det jødi-

ske folk, som frelseshistorisk set står Gud nærmest, har vi gjort al mission en tjeneste.

Gennem samarbejde, netværk, forskning, teologi og missiologi – og uden at springe over, hvor gærdet er lavest, og vidende at mission er et sejt træk og inddragende os selv som evangeliets modtagere – håber jeg, at vi i ydmyghed og uden triumfalisme kan inspirere og inddrage unge til fortsat tjeneste ude og hjemme – med Johannes 3,16 som orienterings- og omdrejningspunkt. Derfor er DIM med og glæder sig til samarbejdet."

Herefter blev der nedsat en styregruppe for byggeriet, et interessentselskab mellem MF, DEM og DIM blev dannet, to arkitektfirmaer indleverede skitseforslag, og der blev taget beslutning om et kontorhus i to etager på i alt omkring 570 kvadratmeter på MFs grund med facade i nord ud mod Katrinebjergvej.

Israelsmissionens missionsbudget berøres ikke af byggeriet

Hver af de tre parter i interessentselskabet hæfter for omkring tre millioner kroner. Det er mange penge. I Israelsmissionen havde vi ikke kunnet være med i dette projekt, dersom vi ikke i 2008 havde modtaget en stor arv, som efterfølgende har givet et overordentlig stort afkast. Udgifterne til det nye byggeri kommer således ikke til at påvirke Israelsmissionens missionsbudget. Landsstyret er af den opfattelse, at det på længere sigt er en god økonomisk investering. Et "værested" for kommende generationer i Israelsmissionen er sikret. Den årlige husleje bliver billig, og der forventes et mindre overskud, da Israelsmissionen ikke bruger en tredjedel af de nye faciliteter.

Afsluttes på s. 6

VI NÆGTER AT VÆRE FJENDER

Tre generalsekretærer for tre bibelselskaber i Israel og de palæstinensiske selvstyreområder gæstede i midten af marts måned Danmark. De var indbudt af Det Danske Bibelselskab og Israelsmissionen og holdt en række godt besøgte møder rundt omkring i landet, et par af dem i samarbejde med Kristeligt Dagblad.

De tre generalsekretærer står sammen i kampen for forsoning. Ved fodboldbordet efter mødet blev der dog ikke samarbejdet. Her blev der kæmpet mod hinanden.

Et af møderne blev afholdt på Dia-konhøjskolen ved Århus. Udfordrende og bevægende fortalte de deres livshistorie, informerede om deres bibelarbejde og om gennem samarbejde i *Bible Land Team* at arbejde for forsoning.

De tre brobyggere

Victor Kalisher, messiansk jøde, betragtes af mange blandt sit eget folk som afgudsdyrker. Fordi han tror på Jesus anses han for at være gået over til fjenden gennem to tusinde år, nemlig de kristne. Og selv om han er zionist, samarbejder han nu med staten Israels fjender, palæstinenserne.

Noget lignende med Dina Katanacho, israelsk araber og Nashat Filmon, palæstinenser. De tilhører en minoritet blandt deres eget folk, hvor hovedparten er muslimer. Nu samarbejder de med Victor Kalisher, israeleren og taler fredens og forsoningens sag. Er de ikke dermed med til at forråde den palæstinensiske sag?

Hertil kommer, at de tre langt fra altid møder forståelse for den sag, de kæmper for i de menigheder, de er medlemmer af.

Men de har ikke i sinde at give sig eller give op. Vel er folkelig identitet vigtig, og ingen af dem mener, at de har mistet deres fol-

kelige identitet ved tro på Jesus. Men samstemmende siger de, at identitet og enheden i Kristus er større og vigtigere. Forsoningen i Kristus, som de har fået del i, forpligter dem til at arbejde for forsoning mellem messianske jøder og arabiske kristne og mellem jøder og arabere/palæstinensere.

Som de sagde: Vi nægter at være fjender. Derfor: Elsk din fjende og del Bibelens budskab med ham og hende. Vær parat til at blive betragtet som kollaboratør, forræder af dit eget folk!

Sammen lagde de røst til, at Bibelen taler om tilgivelse og forsoning og om fred og håb, som kan hele ødelagte relationer, hvilket skaber håb for fremtiden. Ved samarbejde mister hadet og vreden sin magt.

Det er et modigt projekt, de er i gang med, et projekt der fortjener vor opmærksomhed, støtte og forbøn. Efter mødet gik man berørt og opmuntret hjem og overlod fodboldbordet til dem.

Her blev der ikke samarbejdet. Her blev der kæmpet mod hinanden. Måtte den tid komme, hvor kampe mellem de stridende parter i Mellemøsten henlægges til landskampe i fodbold!

kk-h

UDDRAG

Arsberetning 2011

Mission går begge veje

Jakob Wilms Nielsen, som både er dansk præst i Jerusalem og medarbejder på Caspari Center afslutter sin årsrapport 2010 med gode og selvransagende spørgsmål og iagttagelser. Hvor meget israelsmission er der egentlig i det, han laver i Jerusalem?

Jakob Wilms Nielsen

Han finder sit engagement på Caspari Center meningsfuldt, netop fordi centret støtter lokale messianske menigheder. Og han er parat til at lære af disse og deres problemstillinger og give det videre til kristne på kortere eller længere besøg i Israel. Han har lært, at mission går begge veje og skriver afsluttende:

"Samtidig er vi heldigvis ovre den tid, hvor man troede, at mission handlede om, at vi kom med alle svarene, og de havde alle spørgsmålene. På mange måder har vi meget at lære af de Jesus-troende jøder. Først og fremmest af deres naturlige fokus på vores fælles rødder i det første århundredes jødedom. Men også deres anderledes måde at stille spørgsmålene på. Deres tilgang til udfordringen at følge efter Ham, og hvad det konkret betyder i et normalt hverdagsliv i det 20. århundrede, kan vi lære noget af. De kan måske være med til at gøre os bevidste om, hvor vores teologiske blinde vinkler ligger, og hvad vi måske underbetoner i vores tradition. Mission går begge veje og er altid en gensidig proces. Det, synes jeg, at vi lærer mere og mere. Og i den sammenhæng synes jeg, at vores programmer for danske volontører eller internationale studerende giver særlig god mening."

Immanuelkirken i Jaffo

Ved gudstjenesterne om lørdagen har der i efteråret i gennemsnit deltaget 68 voksne og 11 børn.

Christian Rasmussen

Det høje antal hænger dog sammen med, at der i efteråret har været usædvanlig mange gæster. Ved gudstjenesterne om søndagen har gennemsnittet ligget på 30.

De to julegudstjenester samlede omkring 350 personer. Christian Rasmussen skriver i den anledning: "At forkynde juleevangeliet for mindst 350 mennesker, hvoraf de fleste tilhører det folk, som det blev forkyndt for den allerførste gang, er et utroligt privilegium, og hvis der er noget, der kan gøre mig høj, er det det. Måtte de have fået meget mere Jesus med sig, end de sandsynligvis kom for."

For jøde først - selvfølgelig

Første del af årsberetningen aflagt ved årsmødet 2011

Kai Kjær-Hansen, formand for Israelsmissionen

Årsmødet tema er "For jøde først - selvfølgelig". Det er - selvfølgelig - inspireret af Paulus' ord i Romerbrevet, kapitel 1, vers 16, hvor han skriver: "For jeg skammer mig ikke ved evangeliet; det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror, både for jøde, først, og for græker." Og selvfølgelig vækker dette udsagn modsigelse.

Det gjorde det blandt jøder og hedninger, dengang det "først" blev sagt. Anderledes er det ikke i dag. Enhver - jøde såvel som ikke-jøde - har selvfølgelig ret til at modsige, at evangeliet er en Guds kraft til frelse. Mindre forståeligt er det, at en del kristne teologer og misologer betragter det som en selvfølge, at jøder ikke længere har brug for Jesus til frelse.

Edinburgh 1910 og jødemission

I 1910 blev der afholdt en stor verdenskonference om mission i Edinburgh. Fra Edinburgh 1910 udgik et klart kald til at dele evangeliet med jøder, hvilket bl.a. fremgår af følgende citat:

Mennesker, der følger Herren Jesus Kristus - som efter kødet selv var jøde - burde give forkyndelsen af Kristus over for jøderne dens rette plads i missionsbefalingen. Det er ikke en opgave, som skal overlades til nogle få begejstrede kristne, det er hele den kristne kirkes forpligtelse og ansvar. Evangeliet må prædikes for jøderne, hvor som helst de findes.

Fejringen af hundredåret for Edinburgh 1910 gav i 2010 anledning til mange tiltag, deriblandt to verdenskonferencer. I juni måned 2010 blev der afholdt en mindre konference i Edinburgh af et netværk, som kaldte sig *Edinburgh 2010*. Konferencen var økumenisk i bred forstand. I oktober måned afholdt Lausanne-bevægelsen en stor kongres i Cape Town, Sydafrika. Hvordan forholdt man sig til spørgsmålet om jødemission

ved disse to konferencer?

Inden jeg besvarer det spørgsmål, så et par ord om Romerbrevet 1,16 - først.

Fristelsen til at skamme sig ved evangeliet

Når Paulus pointerer, at han ikke skammer sig ved evangeliet, kunne det hænge sammen med, at han netop har kendt til en sådan fristelse. I givet fald giver han ikke efter for fristelsen. Forhåbentlig gør vi det heller ikke.

Derimod kan vi som kristne i dag skamme os over, hvordan den kristne kirke har behandlet jøder op gennem tiderne. Den historie kan vi ikke ændre. Men skam over os, dersom vi bevidst fortier denne skændige historie - eller gentager den. Og også skam over os, dersom fortidens skændige historie gør os tavse, så vi holder evangeliet for os selv, det evangelium, som "er en forargelse for jøder og en dårskab for hedninger" (1 Kor 1,23). Begge parter, jøder og ikke-jøder, er i samme båd i forhold til "ordet om korset".

"Først" og evangeliets "både-og"

Ordet fra Romerbrevet 1,16 er et af de hyppigst citerede ord i den nye jødemissions historie. Som missionsstrategi valgte Paulus - tidsligt forstået - "først" at forkynde evangeliet for jøder, når han på sine rejser kom til en ny by med en jødisk befolkningsgruppe. Dog synes der at ligge mere i dette "først", noget der har at gøre med frelseshistorien og Israels udvælgelse og Guds løfter til dem.

Det må jeg lade ligge her. Et tema i en årsberetning skal ikke gøres til en eksegetisk forelæsning.

Hvordan man end forstår ordet "først", så er evangeliet ifølge Paulus for jøder. Men vel at mærke ikke kun for jøderne; også for "grækere", dvs. også for ikke-jøder, hvori vi selv er inkluderet. Messias tid for jøder indebærer nemlig også godt nyt for hedninger. For os.

Der er i verset nemlig et "både - og". Evangeliet er både for jøder og ikke-jøder. Man fristes til at sige: Evangeliet er først for jøder, først, dvs. selvfølgelig er det det. Det er jo en opfyldelse af Guds løfter til Israel. Det helt overraskende er, at det endog er for ikke-jøder.

Under alle omstændigheder finder Paulus med sit "først" ingen modsætning mellem evangelieforkyndelse til jøder og ikke-jøder. Jeg beklager, dersom vi, der er involveret i jødemission, får fremstillet sagen sådan, at det er mere vigtigt og "ærefuldt" at være med i jødemission og mindre vigtigt at være med i hedningemission.

I Guds mission er der

mange opgaver. Vi vil ikke ind i en strid om, hvilken opgave der er den vigtigste. Enhver opgave, som Gud måtte kalde en til, er den vigtigste. Kun i fællesskab kan vi løse hele opgaven. Alle mennesker er skabt i Guds billede. Og Kristus er død for alle. Der er glæde i himlen over enhver synder, der omvender sig - både jøde og ikke-jøde.

Og nu til Edinburgh 2010 og Cape Town 2010.

Edinburgh 2010 og jøderne

I Edinburgh 1910 lød der som sagt et klart kald til at dele evangeliet med jøder. Hvordan gik det i Edinburgh 2010? Faktisk begyndte det godt. Kommissionen, der arbejdede med mission over for folk af en anden tro, inddrog i studiematerialet forud for konferencen to bidrag om jødemission. Begge bidrag stiller sig positivt over for jødemission. Selv skrev jeg om "The Scandal of Jewish Evangelism", hvor jeg bl.a. gjorde det synspunkt gældende, at et "nej" til jøde-

Sydafrikanske kristne har en skændig historie med apartheid at se tilbage på. Kristne en tilsvarende skændig historie over for det jødiske folk. Historien kan vi ikke ændre. Men skam over os, dersom vi bevidst fortier denne skændige historie - eller gentager den.

Foto: Morten Høning Jensen.

SYDAMERIKANSK KOR LOVPRISER - I JESU NAVN - ISRAELS GUD VED DEN STORE MISSIONSKONGRES I CAPE TOWN I OKTOBER 2010.

mission - nytestamentligt set - medfører teologiske og missiologiske absurditeter. Disse to bidrag vil være at finde i konferencebogen fra denne kommission.

Men det vigtigste i denne sammenhæng: Ser man på den udførlige rapport, som indleder dokumentet "Christian Mission Among Other Faiths", kan det konstateres, at budskabet i de to artikler om jødemission ikke inddrages. Ikke med ét ord eller én reference. Tavsheden er påfaldende. Jeg kender ikke de nærmere årsager til denne tavshed. Forbigåelse eller fortielse af denne sag er næsten værre, end hvis jødemission var blevet direkte modsagt.

Mellem Edinburgh 1910 og Edinburgh 2010 er der, hvad angår spørgsmålet om jødemission, stor afstand. For 100 år siden: et klart ja og kald til jødemission. I rapporten fra Edinburgh 2010: en total fortielse af sagen, en fortielse som skrider.

Cape Town 2010 og jøderne

Blandt de omkring 4.200 deltagere i Lausanne III i Cape Town var der omkring 45 personer, som på en eller anden måde er engageret i jødemission. Af disse var omkring 30 jøder. Blandt danske stewards var Peter Bach Nikolajsen og Hanna

Birkbak Hovaldt, som begge er stærkt engageret i Israelsmissionens Unge. Som dansk delegat deltog vores generalsekretær Bodil F. Skjøtt. Selv deltog jeg i genskab af international koordinator for Lausanne Consultation on Jewish Evangelism (LCJE) som delegationsleder for "jødegruppen" med Bodil F. Skjøtt som sekretær.

Opgaven var at sikre, at der fortsat i Lausanne-bevægelsen lyder et klart kald til jødemission og at dette blev klart udtryk i det officielle Lausanne III dokument, som på dansk bærer navnet *Cape Town-erklæringen* og er oversat af Birger Petterson.

Hvad siges der da fra Cape Town om jøder, om jøders behov for evangeliet, om messianske jøder, om evangelieforkyndelse til jøder og kirkens forhold til dem?

Følgende:

Vi erklærer, at selv om det jødiske folk ikke var fremmede for Guds pagter og løfter, sådan som Paulus beskriver hedningerne, har de ikke desto mindre behov for forsoning med Gud gennem Messias Jesus. Der er ingen forskel, sagde Paulus, mellem jøde og hedning, hvad synd angår; ligeledes er der heller ingen forskel, hvad frelse angår. Kun i og ved korset kan

begge parter have adgang til Gud Fader ved den ene Ånd (Ef 2,11-22. Rom 3,23; 10,12-13. Ef 2,18).

Vi vil derfor fortsat fremhæve nødvendigheden af, at hele kirken deler de gode nyheder om Jesus som Messias, Herre og Frelser med jøder. Og i Romerbrevets ånd (kap. 14-15) tilskynder vi hedningekristne til at acceptere, opmuntre og bede for de messianske jøder i deres vidnesbyrd blandt deres eget folk.

Der er ingen forskel mellem jøde og hedning, hvad synd angår; ligeledes er der heller ingen forskel, hvad frelse angår.

Eller sagt lidt anderledes og med et par personlige pointer:

- I frelseshistorien er der forskel på jøder og hedninger; pagterne og løfterne blev givet til Israels folk.
- Denne forskel betyder ikke, at jøder ikke har brug for Jesus til frelse.
- Med hensyn til synd og frelse står de to parter lige - der er ingen forskel.
- Adgang til Faderen, Israels Gud, sker alene gennem Jesu forsoningsdød og Helligåndens virke.
- Det er derfor nødvendigt, at kirken deler evangeliet med jøder - her og nu.
- Hele kirken opfordres til at lade sig inddrage i denne sag - og ikke overlade

sagen til nogle få entusiastiske jødemissionærer.

- Hedningekristne tilskyndes til at solidarisere sig med Jesus-troende jøder og bede for dem, når de deler evangeliet med deres eget folk.
- I Guds kirke er der plads til forskelle mellem Jesus-troende jøder og hedninger; når man er ét i Kristus, skal man tage imod hinanden og tjene hinanden - alt sammen i den ånd, Paulus taler om i Romerbrevet kap. 14-15 og alt sammen "til Guds ære".

Det lyder måske ikke af så meget. Og fuldstændig rigtigt: der siges ikke noget afgørende nyt. Alligevel er jeg glad, meget glad for disse få linjer om jødemission i Cape Town-erklæringen - ikke mindst i lyset af fortielsen af sagen ved Edinburgh 2010.

Jeg er dog ikke så naiv, at jeg tror, at hele Lausanne-bevægelsen og alle evangelikale kristne fra nu af vil støtte jødemission. Men officielt er der - igen - fra Lausanne-bevægelsen sagt et utvetydigt ja til jødemission. Ikke ret mange andre lignende bevægelser vil på samme utvetydige måde sige det samme i dag.

Og derfor er jeg også glad over, at Den Danske Israelsmission er medlem af Lausanne-rådet for jødemission (LCJE).

UDDRAG

Arsberetning 2011

Mission til Guds ære og pris

I Cape Town blev vi kraftigt mindet om, at mission er Guds mission. Af Guds kærlighed og nåde inddrages vi i denne. *Mission accomplished* hører den kommende verden til. I Guds mission har vi vort ansvar. Der står noget på spil, for os selv og andre. Det gælder også i jødemissionen.

Men også for Gud er der noget på spil, nemlig Guds og Jesu ære. Det udtrykkes i Cape Town-erklæringen, som er et slags kærlighedens dokument. Og spørgsmålet om, hvorfor vi skal lade os inddrage i Guds mission, besvares med følgende tankevækkende sentenser i et af kongressens foredrag:

Ikke fordi det er vor pligt, skønt det er det.

Ikke fordi det vil bringe evigt liv til mange, skønt det vil det.

Ikke fordi det vil forbedre levevilkårene for de fattige, skønt det vil det.

Ikke fordi det vil forbedre stabiliteten i verdens institutioner, skønt det vil det.

Ikke fordi det vil forbedre varetagelsen af miljøet, skønt det vil det.

Ikke fordi vi vil få løn for det, skønt vi vil det.

Vi bør gøre folkeslagene til disciple, fordi Jesus er værdig til at modtage ære, herlighed og pris fra dem.

Anvendt på os selv og Israelsmissionen: Hvorfor er vi med i jødemission? Svaret er: fordi Jesus er værdig til at modtage ære, herlighed og pris fra dem - fra sit eget folk, det jødiske, Guds ejendomsfolk.

Kai Kjær-Hansen fik en vuvuzela af næstkommanderende ved Jews for Jesus, Susan Perlman, som tak for sin indsats for jødemission i Cape Town.

FLYTNING TIL ÅRHUS OG NYT SAMARBEJDE //SIDE 1

Hvis vi finder hinanden, finder vi os selv

Når det er sagt, så drejer dette projekt sig om andet og mere end penge og økonomi. I en artikel i MF-bladet skriver Israelsmissionens generalsekretær Bodil F. Skjøtt glimrende herom. Hun tager udgangspunkt i citatet "Hvis vi finder hinanden, finder vi os selv" og siger bl.a.:

"Jeg kom til at tænke på citatet, da jeg skulle formulere mine forventninger til samarbejdet mellem MF, DEM og DIM, og hvad vi som Israelsmission kan bidrage med. Jeg tror, at hvis vi finder hinanden på vores fælles adresse, så finder vi også os selv. Sagt på en anden måde: Kan vi udnytte den fælles adresse – for det er jo, hvad det i første omgang er – og udbygge vores samarbejde, tror jeg, vi kan tilføre hinanden noget, som gør os alle klogere på det med Gud, hans rige og hans mission og hver for sig bedre til den opgave, vi allerede har."

Et bidrag til teologiuddannelsen

Og generalsekretæren fortsætter:

"Når det gælder samarbejdet med MF, som er de store og de

mange, skammer jeg mig ikke over Israelsmissionens lille størrelse. Fra mit arbejde med mission til det jødiske folk ved jeg, at vi som kirke ikke kan kende Jesus uden at skulle møde hans folk. Skal vi virkelig kende personen, må vi introduceres til familien. Det har kirken og teologien ofte glemt, og det har det jødiske folk betalt prisen for, men også kirken selv. Vi glæder os til med vores kontakt og kendskab til det jødiske folk at være med til at introducere "familien". Kirkens missionsopgave (som er dens eksistensberettigelse) har rødder længere tilbage end til missionsbefalingen. Den starter med Guds velsignelse af alle jordens slægter – gennem Abraham og hans familie. Det vil vi gerne være med til at udfolde i vores nye samarbejde."

Går alt efter planen, bliver det første spadestik til det nye byggeri taget den 2. maj, og man håber på, at huset kan tages i brug ved årsskiftet 2011-12. Vi ser frem til i Århus at begynde et nyt kapitel i Den Danske Israelsmissions historie.